

költői megfogalmazásban rimel az eddig bemutatott témákra: Számvetés, Szerenád, Vihar, Örök öböl, Küzdelem. Ennek befejező két sora méltó tisztelgés Liszt Ferenc emléke előtt: *Minden ragyog. Beteljesül az Élet. / Isten-köszöntésre kísérnek a fények.*

Lényeges megemlíteni e kiadvány külhoni kitekintésének jelentőségét. A kis könyvben (terjedelme 60 oldal) három nyelven hangzik el a teljes ismertetés. A következő 4.-5. Track német nyelven, a narrátor: *Othmar Zöller*. A 6.-7. Track angol nyelvű narrátora: *Maxwell Lucas*. A 8.-9. japán nyelvű – és japán írással közölt – szöveg narrátora: *Takahashi Michiko*.

Bízunk abban, hogy ez az egyedülálló kezdeményezés, e magyarországi kiadvány a magát mindig magyarnak valló Liszt Ferencet és művét, a széles nagyvilág számára is elmélyülten ismertebbé teszi. Hogy ez az összeállítás hazánkban már eredményesen bemutatkozott, azt *Uzsalyné Pécsi Rita* szavai idézik: „Ezt az összeállítást már a legkülönbözőbb korosztályú és élethelyzetű hallgatókkal – tizenévestől nyugdíjasokig – volt lehetőségem megismertetni. Minden alkalom az emlékezetes, ritka találkozások közé emelkedett.”

A Szerző és a Kiadó könyvében köszönetét fejezte ki a közreműködők önzetlen, szakszerű és segítő közreműködéséért. Névszerint is *Eckhardt Máriának*, a Liszt Ferenc Emlékmúzeum és Kutatóközpont főtanácsosának. Végezetül illesse elismerés *Uzsaly Mártont* a borítóterv tervezőjét, a grafikák és a Liszt-portré alkotóját.

Kívánjuk, hogy minél többen ismerjék meg, és minél szélesebb körben járuljon hozzá e könyv Liszt Ferenc művének elmélyült megismeréséhez.

Márkusné Natter-Nád Klára

Fehér Anikó: Muzsika a katedrán **Beszélgetés 25 magyar zenepedagógussal**

Azt hiszem, nem vagyok egyedül azzal a hiányérzettel, hogy nem mondtam idejében köszönetet tanárainknak, akik életutamon elindítottak. (Mikor magyar-angol zenei szótáramat 2001-ben három volt tanáromnak ajánlottam, már csak egy élt közülük.)

Fehér Anikó helyettem is, helyettünk is megszólaltatta a mai magyar zenetanítás legnagyobb hatású képviselőit és egy kötetbe fűzte az interjúkat. Minden ilyen válogatás szubjektív, de objektív is. Az idősebb korosztályból szívesen olvastam volna Földes Imrét, Hegyi Erzsébetet és Szabó Miklóst is – de másnak talán más jut eszébe, a 25 pedig szép szám.

Inkább örülünk, hogy vannak hiányok a 60 fölötti korosztályban, és hogy van folytatás az 50-esek, 40-esek és 30-asok között is. Legalább újabb 25-öt könnyen ki lehet választani, akiket egy következő sorozatban

meg lehet kérdezni: hogyan kapták és hogyan adják tovább a stafétabotot. Hiszen miről is szól minden interjú? Számomra a kötetben végigvezető fonál az, amilyen nagy szeretettel és tisztelettel emlékeznek ezek a nagyszerű zenetanárok, pályatársaink és példaképeink saját tanáraikra, saját iskolájukra, vagy azokra, akik pályájuk elején hatottak rájuk. És, amikor saját pályájukról beszélnek, büszkén említik tehetséges, kedves, okos tanítványaikat. (A kötetben van két tanár-diák pár is: Kollár Éva Katanics Mária, Dietrich Helga Forrai Katalin „köpönyegéből bújt ki”). Gyönyörűen emlékezik Ordasi Péter Kardos Pálra, Bartalus Ilona, Rozgonyi Éva és Sebestyén Mona Tarhosra, Igó Lenke és Thész Gabriella Reményi tanár úrra, sokan a Zeneakadémiára (ami szinte mindegyikük alma matere – ezt sugallja a címlap háttérképe is; sőt az LFZE adta ki a kötetet), mindenki, akit valamilyen módon megérintett, Bárdos tanár úrra – és szerencsére még nagyon hosszú az emlegetett tanárok sora.

Nem sorolom fel, ki a megszólított huszonöt, tessék elolvasni. Van köztük számos olyan tanár, akikkel a pedagógusképzésben szinte mindenki találkozott, s vannak helyi „kohók”, akik sugároztak és iskolát teremtetek. Van, aki elsősorban kórusvezetőként, mások szolfézs- vagy énektanárként hagytak nyomot tanítványaikban. Az első két interjú (Forrai Katalinnal és Kokas Klárával) nem a kötet számára készült, jóval rövidebbek is a többinél. A kötet megjelenésére már Dobszay tanár úrtól is el kellett búcsúznunk. Adja az Ég, hogy a többiek még sokáig velünk legyenek!

Fehér Anikó nagy szakmaisággal, felkészülten, célratorően kérdez, de mindig sikerül úgy feloldania beszélgetőpartnerét, hogy az teljesen önmagát adja. Olvasás közben szinte hallottam a riportalanyok hangját, annyira élményszerű volt a szöveg. Próbát is tettem: miután elolvastam a kötetet, taláломra lapozgattam benne. Nem kellett több két mondatnál, hogy tudjam, ki beszélt.

Óriási élmény volt számomra nemcsak azoknak az emlékeknek a felidézése, amelyek engem fűznek a megszólaltatott tanárokhoz, hanem az is, amikor ők emlegetnek kollégákat, tanárokat. Így sok olyan tanár neve, emléke is előkerül, akik már rég nincsenek köztünk. Hogy örültem, mikor Csengő Lujza vagy Hajdú Anna nénit emlegették! Ahogy – nálam évekkel feljebb járok – megidézik Vásárhelyi tanár urat, évtizedek homályából felidéződik személye. Egyik interjúalany sem mond „nagyot”, vagy papírizút, olyat, amit talán elvárnának tőle. Mindenki önmaga. Talán éppen ezért olyan nagyok?

Jean Sinor, aki hajdan a Nemzetközi Kodály Társaság elnöke volt, tartott egy konferencia-előadást „Ki a jó zenetanár?” címmel, természetesen Kodály „Ki a jó zenész?” beszédéből kiindulva. Ragyogó cikk, tanítványaimmal le is fordítottuk és megjelent a Parlandóban (1998/1-2). Úgy érzem, a kötetben válaszoló munkássága példázza a jó zenetanár ott felvázolt tulajdonságait.

Az a sok ezer volt kisdiák, kórustag, jelenlegi tanár, aki remélhetőleg olvassa majd az interjúkat, újraélheti diákkori élményeit, rengeteg erőt meríthet munkájához (nem zenei területen is), hálával és tisztelettel emlékezhet tanáira, akik közül biztosan talál néhányat ebben a könyvben.

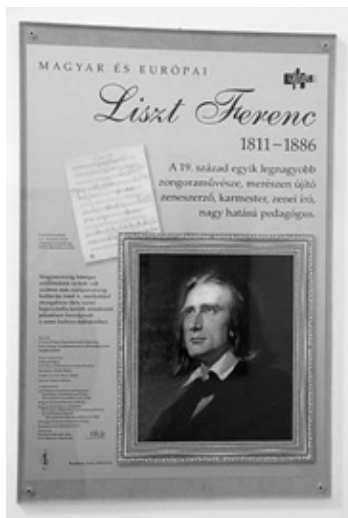
Egy apró kritikai megjegyzésem van a szerkesztéssel kapcsolatban: az olvasást megszakítva keresem az interjú végén a jegyzetet, milyen új információt rejt az említett műről. Sok esetben elmaradhatott volna, hiszen szakmai közönségnek szóló könyvben nem kellene jegyzetben megnevezni közismert művek szerzőit, adatait.

A kötet olvasása közben egyre inkább körvonalazódott bennem a felismerés, hogy ez a könyv mennyire az interjúalanyok volt tanáiról és későbbi tanítványairól is szól. Akkor eszembe jutott, hogy én Fehér Anikót négy évig angolra tanítottam a kecskeméti Kodály Gimnáziumban, s a zeneakadémiai felvételi előtt meg némi szolfézs-útravalóval is elláttam. Az utóbbi években pedig (ha rendes vagyok, szinte naponta) én tanulok Anikótól: végzem az általa bemutatott joggyakorlatokat...

Így lesznek tanárok a tanítványokból!

Ittzésné Kövendi Kata

Visszapillantó – Liszt Ferenc emléknep Nyíregyházán

Liszt Ferenc (1811, Doborján–1886, Bayreuth) születésének 200. évfordulóján az egész világ a magyar géniusz emberi és zeneszerzői nagysága előtt tisztelgett. A nyíregyházi Vikár Sándor Zeneiskola 2011. november 30-án színes palettájú Liszt emléknepet szervezett, amelyen kis- és nagykorúak, zenészek és zenét szeretők egyaránt, ünnepi méltósággal hajthattak fejet a zongoravirtuóz, a zeneszerző, a karmester Liszt Ferenc zsenialitása előtt.

Az emléknep már a reggeli órákban nagy izgalommal kezdődött, hisz a hónapokkal előbb meghirdetett Megyei Liszt Műveltségi Versenyre 17 csapat nevezett be, javarészt Nyíregyházáról (Evangélikus Kossuth Lajos Gimnázium,

Kölcsey Ferenc Gimnázium, Vasvári Pál Gimnázium, Vikár Sándor Zeneiskola AMI), de a megmérettetésre Záhonyból (Kandó Kálmán Közlekedési Szakközépiskola és Gimnázium) és Kozlovvárról (Sigismund Toduța Zeneliceum) is érkeztek csapatok. A diákok nagy buzgósággal és

kitartással tanulhattak, ki hosszabb, ki rövidebb felkészülési idő alatt, annak függvényében, hogy a vetélkedőre való felhívás mikor jutott el a különböző iskolákhoz. A felkészüléshez a 17×6 diáknak Liszt életrajzát és korának társadalmi- kulturális hátterét több forrásanyagból kellett elsajátítania, és ha ezen kívül azt a szinte félszáz audíciós anyagot is hozzáadjuk, amit a Liszt-művek megismerése és felismerése céljából hallgattak, bátran és nagy elismeréssel mondhatjuk, hogy teljesítményük „férfi munka volt”. Az is bizonyos, hogy akik erre a vetélkedőre jelentkeztek, egy egész életre szívükben hordják majd a Liszt zenéje, embersége és magyarsága iránti csodálatot és büszkeséget.

Nem lehetett könnyű a vetélkedő játékosnak mutatkozó, de alapjában véve nagyon is dokumentált feladatsorát összeállítani, és azt oly módon „eljátszani”, hogy végül a vetélkedő ne irigy versengés, hanem hasznos információkban bővelkedő „szellemi-zenei játék” legyen. Ebben volt oroszlánrésze Szabó Soma tanárnak, aki a zsűri elnöki tisztségét is betöltötte. A tapasztalt tanár játékos higgadságával, izgalmasan, pergőn vezette a „komoly játékot”, így a versenyzők észre sem vették, hogy közel három órán keresztül „küzdöttek” a legnagyobb pontszámokért, azaz a díjakért. Mi, felnőttek és irányító tanárok is élvezettel szurkoltunk a csapatoknak. Részemről nem is igazán a díj érdekelt, hanem annak örültem, hogy ebben a kultúrától, komolyzenétől eltávolodott világban, vannak még nebulók, akik az iskolák merev tantervétől függetlenül vállalják az időigényes plusz-tanulást, a szorgalmi feladatokat. És végülis ez a legnagyobb nyereség! Mindezt összevetve, bátran kimondható, hogy a vetélkedő elérte a célját, mivel a versenyző diáksereg minden tagja, az elsajátított hatalmas zenetörténeti, kulturális, zenei anyag birtokában, pontszámoktól és díjaktól függetlenül, nyertesnek minősíthető. Gondolom, véleményemmel a felkészítő tanárkollegák (Belinszky Etelka, Bodnár Jánosné, Borosné Puskás Bernadett, Forgács Zsuzsa, Henzsel Csabáné, Hudi-vók Marianna, Jó Csabáné, Kaczári Istvánné, Sáráné Major Hilda, Vassné Oláh Ágnes), az értékelő bizottság – Szabó Soma, a zsűri elnöke, Arany János, a zsűri tagjai: Kissné dr. Mogyorósi Pálma, Nyesténé Raizer Márta, – valamint Tamás Attila a Vikár Sándor Zeneiskola igazgatója és az egész tantestület is egyetért. A diák, az diák! Talán egyikük sem fogta fel, hogy a délelőtti vetélkedő igazi értéke nem a pontszámotlán feltüntetett eredmény. Ők az elismerést, a kézzel fogható jutalmat várták türelmetlenül. Habár a vetéledő végeztével minden versenyző kapott emléklapot, az izgalmat fokozta az a tény, hogy csak este tudhatták meg a győztesek névsorát. És hogy a szervezők a vetélkedő felkészítő tanárainak munkáját is megköszönjék, mindenkit könyvjutalomban részesítettek.

A délelőtti vetélkedőt este 7 órai kezdettel a Zenekultúra Támogatásáért Alapítvány Liszt Ferenc emlékműsora követte a Móricz Zsigmond Színházban. A gálaesten a nyertesek átvehették az Arany-, Ezüst-, és Bronz oklevelet, valamint a díjakkal járó ajándékokat is. A diákok kipirult